

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita P. Balthassaris Alvarez, Societatis Iesv Religiosi

Puente, Luis de la

Coloniae Agrippinae, 1616

§. 1.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42916

eum communicare dignaretur. Harum industriarum, ac diligentiarum summam quandam hic ponemus, ad decem eas reduceendas utpote præcipias; ut qui in hac virtute proficere, & progredi cupiunt, earum usum habere possint.

§. I.

PRIMVM igitur Deus Dominus noster huic adhuc Tyroni magna desideria votaque communicauit, continuam & feruentem orationem habendi: huiusmodi enim adeò accensa desideria, velut prænuncij esse solent insignium gratiarum ac favorum è cœlo venturorum: extimulant enim ad petendum, & valde instanter procurandum apud D E V M, quod ipse prouidentia sua dare constituit. hoc enim insinuauit Salomon, cum dixit: ^a Optauis, & datus est mihi sensus: & invocauis, & ^{a Sap. 7.7.} venit in me Spiritus sapientiae, & David dixit: ^b Desiderium pauperum exaudiuit Dominus: ^{b Psal. 9.38.} præparationem cordis eorum audiuist auris eius. Quæ desideria magnæ illi opinioni initebantur, quam de Superno hoc exercitio habebat: non ex eo solum quod ingentia, quæ secum adfert bona, legisset, & audiisset; sed multo amplius ex eo quod ipse sensim in se experiebatur. Est enim Oratio manna quoddam absconditum, non satis cognitum, ac proinde nec, ut par est, satis recte estimatum est, nisi ab illud delibante ac recipiente: nam statim atque suavitatis eius degustatur, desideria crescunt, amplius illud degut-

degustandi : prælibatio enim nouam gignit famem , iuxta illud diuinæ Sapientiæ : c qui edunt me, adhuc esurient, & qui bibunt me, adhuc sitient. Ex quo siebat, vt huiusmodi desideria adeo in pectori huius serui DEI feruerent, vt omne tempus videretur illi exiguum & breue; quo se sancto huic exercitiō trāderet. Quare statim atque necessarijs alijs obligationibus satisfaciebat, conuertebat se ad hanc, in quā expendebat, quidquid
 temporis illi supererat, dicens : bonum Religio-
 sum in filius mundi exilio constitutum; toto tem-
 pore, quod cū Deo suo non versaretur, debere esse
 tanquam ingenis aliquod saxon vi quadam extra
 suum locum derētum, & suo modo gemens,
 quamdiu ita detinetur, & impeditur: ideoq; sicut
 illud impedimento sublatō, magna vi ad suū tēdit
 centrū, ita hic statim atque à tali impedimento se
 videt expeditum, mox ad suū creatorem tanquam
 ad centrum p̄ergere incipit. Et quicunque talem
 habet spiritum ac desiderium, plura negotia spa-
 tio vnius horæ expedit, quām alij in multis: eō
 quod in ijs non amplius hāreat, quām sit necessariū:
 quare ab eis liberatus statim p̄git ad
 suam requiē, hoc est ad agendum & conuersandum
 cum Dño suo. Verum quidem est, quod Ty-
 ronum feruor, etiam cūm est à bono Spiritu, faci-
 lē admittit aliquid de proprio: quare hæc ora-
 tionī incumbendi desideria eo vsq; peruererunt,
 vt essent nimia: ita vt aliquando inquietum i-
 psū reddiderint, vt quodammodo de superiorib-
 us conquereretur, quod nimium ailjs rebus i-
 psū occuparent, nec locum relinquerēt ad tan-
 tam sui recollectionem, quantam ipse cupiebat.

Quam

Quam imperfectionem dum in se aduertit, dedit operam, ut eam exueret; suaque feruentia desideria perfecta quadam resignatione temperaret, ac diuinæ voluntati subijceret in omnibus, quæ ad ipsam orationem spectabant: hoi ismōdi enim resignatio valde est necessaria magnique momenti dispositio ad progressum & profectum in ipsa oratione, iuxta illud Davidis: *d Subditus es tu Dō- d Psal. 36.7.*

mino & ora eum, quia tunc magno cum fructu orare poteris. Quare maturiori consilio constituit, nolle se plus temporis recollectæ orationi impendere, quam obedientia ipsa præscriberet, & necessariæ occupationes illi permitterent: amplectens prò regula suæ orationis consilium Tobie de Eleemosyna filio datum: *e Quomodo potie- e Tob.*

ris, inquit, ita es tu misericors. Si multum tibi fue- 4.8.

rit, abundanter tribue: si exiguum tibi fuerit, etiam *exiguum libenter impertiri stude. Ita ipse aiebat o-*

rationi recollectæ tradete prout tempus suppe- 4.8.

ret. Si multum suppeter, multum in ea expende; *sin exiguum, hoc ipsum tribue illi libenter: præ-*

stat enim, obseruata Dei lege, diuidere cum ipso, *quod ille dederit: quam furari, ut possis multum*

offerre. Scriptum est enim, f quod ipse Deus odio f Isa. 65.8.

habeat rapinam in holocausto: ac proinde etiam o-

dio habebit, si tempus obedientiæ subtrahas, et

iam ad orandum, & sacrificandum. Et multò ma-

gis cùm ipsum orare sit esse cùm Dño. quod si quo

tempore ille operæ tua vult in alijs vti, ipsum hoc

tempore defraudes: iam non erit ipse tecum: & si

ille tecum non sit: quomodo tua solitudo poterit

esse oratio. Seruus faciens quidquid Dominus iu-

bet, tempusque in eo expendens, quod ipse præ-

B scripsit

„ scribit paratus ad omnia, quæ eius sunt obsequij;
 „ non gratis comedit panem; potestque omnem de-
 21. Septemb. 1569 ponere scrupulum. Ad cuius rei confirmationem
 refert ipse in suo libello: quod cum in festo san-
 cti Matthæi amanter apud ipsum Deum conque-
 reretur, de defectu temporis ad manendum cum
 „ ipso seorsim & solum. Factum (inquit) est ad me
 „ verbum D O M I N I : conquiesce; & satis
 „ tibi esse existima, quod utr opera tua, etiamsi
 „ non sis mecum, ex quo ipse quietus tunc man-
 sit, ac iucundus. His orationibus, quas ipsa docebat
 oratio, temperavit Pater B A L I H A S S A R
 nimia sua desideria illam habendi, retinens in-
 terim moderata, quæ Domini Spiritus sem-
 per illi ecommunicauit; ac per totam vitam con-
 seruauit.

H I N C verò oriebatur, quod semper fue-
 rit valde exactus in explendo ad minus toto illo
 tempore, quod Societatis nostræ leges ad oratio-
 nem habendam, lectionem, & conscientiae ex-
 amina, aliaque spiritualia exercitia peragenda
 præscribunt, nullo vñquam prætermisso eo-
 dem quo præscribitur, aut altero ei æqua-
 li, etiamsi plurimæ adessent occupationes.
 Et cum præuidebat fore multas, surgebat
 citius ac præueniebat, vt temporis pensum
 in his omnibus exercitiis maiori cum quiete
 expenderet, imo tunc semihoram vltra præ-
 scriptum, illis tribuebat; ad reparanda (vt
 ipse aiebat) detrimenta, quæ alijs pati co-
 gebatur, potius volens præscriptum tempus
 excedere; quam aliquid illi detrahere: &
 hac ratione supererat illi sufficiens tempus

pro

pro reliquis negotijs & occupationibus.

N E C contentus erat solo tempore à regula præscripto : nam cùm Superior erat (fuit autem fere semper) multò plus temporis orationi tribuebat . Nam post pulsum ad iunctum ad Chorum se conferebat , & duas, aut tres etiam horas in oratione expendebat , vigilans tanquam bonus Pastor , quando grex eius quiescebat . Et præter hoc , iubebat etiam Excitatorem , ipsum media hora ante alios excitare : & adhuc quando ille veniebat ad exercitandum , iam illum orationi vacantem inueniebat . Et alias integras noctes consumebat orando in suo cubiculo (quod sèpè aduertebant , qui proximè habitabant) ut imitaretur Dominum , de quo sanctus Lucas ait , quod g. ex- g. *Luc. 6. 12*
iret in montem orare , essetque pernoctans in oratione Dei : cui dicebat illud Isaiae : h. anima mea h. *Isa. 26.9*
desiderauit te in nocte : sed & spiritu meo in praecordijs meis de mane vigilabo ad te . Id tamen præcipue faciebat , quādo necessitate aliqua propria , aut alterius , aut negotio magni alicuius momenti premebatur : cuius rei plura exempla subiiciemus inferius .

Et præter hæc , singulis annis minimum semel colligebat se per octo aut quindecim dies plus minus , prout occupationes patiebatur : ut exercitia pro more Societatis perageret , totum illud tempus familiaritati cum D. o omnino tribuens . Quod si ita occupationes non paterentur , ut tantum temporis simul in hoc expenderet , studebat saltem singulis mensibus diem unum & singulis septimanis unius diei totum tempus

B 2 matu-

matutinū soli Deo consecrare: aduertebat enim & ipsa experientia deprehendebat, huiusmodi longioribus temporis spatijs feruescere spiritum, gratiamque devotionis, & familiaritatem cum Deo obtineri; & augeri vires ad pia opera exercenda, & iuuandas animas. Ac propterea Deus v

i Exod. 24.} cōtinuit Moylen i septe m diebus in medio caliginis, vnde vocauit eum ad nōntem, ubi fuit quadraginta diebus; post quos dedit ei tabulas legis, quas ipse descendens ex monte portauit in manibus, vt eam populo promulgaret. Et quāmis potuisset Deus una hora perficere, quod fecit quadraginta diebus: voluit tamen ipse hac ratione significare: eos, qui familiaritatem cum sua Maiestate habere cupiunt, debere longa, collectaque communicatione cum ipso eam obtainere, in qua docentur, & roborantur ad fortiter præstanta quæcunque ad eius diuinum obsequium spectant.

Ex quo licet intelligere, quanta attentione, reuerentia, deuotione, & feruore Spiritus seruus h: c Dei habere consueuerit collectam suam orationem: cū nullus tot horas, ac toties in ea expendat, nī magnam nobilissimi & utilissimi huīus exercitij opinionem habeat, ipsaque experientia didicerit suauitatem & fructum ex ea provenientem. Eadem etiam desideria & studium, quo tantum temporis orationi impendere cupiebat, ipsum etiam extimulabat, vt maximam diligentiam adhiberet ad eam cum omni perfectione habendam. Quamobrem toto sexdecim annorum tempore, quō primum Orationis modum tenuit, fuit singularis in obseruandis plenē omnibus consilijs, & circumstantijs, quas S. Pater nō ster

ster Ignatius in libello Exercitiorum obseruandas præscribit (quas Additiones vocat) ad rectè habendam orationem; nulla, etiam minima, negligita: obseruauerat enim diligenter, plurimum placere Deo, quod quis diuinam eius voluntatem plenè, etiam in rebus minimis, exequatur: ut nos ad suum conspectum, & familiaritatem admittat: cui ut verè obedientes sunt charissimi: ita propria sua consilia sequentes cōsūit: & quemadmodum ait S. Bernardus; cœlestis sponsus non requiescit per contemplationem in lectulo coridis non producentis obedientiæ flores, sed propriæ voluntatis vrticis seminati; nec se ipsum in oratione communicabit inobedientiis, qui adeò obedientiam dilexit, tantiq; illam fecit, ut mori voluerit potius, quam non obedire.

*Serm. 46.
in Cant.*

§. III.

HINC etiam ortū est, ut hanc orationis viam cum magna humilitate ambularet: nec voluerit uno quasi volatu ad eius culmen ascendere, sed per certos gradus ab insimo incipiendo; donec Deus ad altiorem ascendere ipsum iuberet. Ut enim idem S. Bernardus ait, non est *Serm. 3. in
Cant.* tutum repente ad summum ascendere, ac diuini oris osculum petere; nisi qui prius pedes, & postea manus cœlestis Sponsi fuerit osculatus. Quam rationem Pater hic Balthassar tenuit in progressu meditationum, & in operibus triplicis vitæ Purgatiæ, Illuminatiæ, & Vnitatiæ: incipiens à primis, ut se ipsum à culpis omnibus purificaret, & passiones ac reliquias res, quæ familiaritatem cū Deo impidirent, reprimeret, ac mortificaret.

B 3

quare